

Marton Réka Zsófia

Profán ígéret

Jól megfér egymás mellett a temetőben
A materialista credo és a Feltámadunk ígérete.
Részecskék és pax.
Csak a szegény kőkatona,
Ő tudja, mi az igazság
A kettő örök döntetlenre ítélt harcában.
Ő tudja, de hallgat.
Hallgat, mikor a borostyán szövevényes
spiráltakarásba vonja egykor volt délceg alakját.
Hallgat, mikor leveleitől megfosztva
Kopasz bilincs csak a futónövény homokkő testén.
És hallgat, mikor mosolyt hímez szája köré
a gyér januári napsütés.
Hallgat, s én menekülnék ettől a hallgatástól,
az atomok szétesésétől,
Az egykorvoltak találkozásának
cinikus soha-ígéretétől.

Reményeink

A kígyó sarokba szorított álmomban.
Pedig nem utálok a kígyókat.
De ennek már a mérgére készültem.
Lenéztem a Duna-partra,
ahol a hidak vannak,
Ilyenkor mindig úriembernek [hölgynek] érzem magam.
Orvpecás horgászott
a még mindig sebesen tekergő kígyóban,
a folyóban,
ami már leapadt az alsó rakpartról.

MARTON RÉKA ZSÓFIA (1987) költő. Utóbbi kötete: *A Brontë-paradigma* (2022).

Így apadnak reményeink is,
Reményeink a változásban,
Reményeink a bizakodásban,
És félelmeink áramlanak úgy a sötét estében,
Mint ahogy a Duna zavaros hullámai
menekülnek északraól
A felejtést adó déli tengerekbe.
Mennénk velük mi is.
De jól tudjuk,
Nekünk nem adatik meg az áradás szabadsága.

Zsolczi Balázs: Lélektájkép, 2004 (akril, hamu, homok, téglapor és pigment farostlemezen 50x50 cm)

